

ข้อความในใจ

“พี่พิมพ์ใช้ไหมคะ”

หลังจากฉันเดินลงมาจากรถหลังการเดินทางที่แสนยาวนานตลอด 2 ชั่วโมง ฉันต้องนั่งทนตั้งนานกว่าจะถึงที่นี่ และฉันก็ได้ยินเสียงที่นाराาคาญของใครบางคนเรียกฉัน ฉันหันไปมองเธอตั้งแต่หัวจรดเท้า เธอเป็นเด็กบ้านๆธรรมดา การแต่งตัวก็ถือว่าดูแย่มากๆ

“หนูชื่อน้ำตาลคะ ที่คุยในไลน์กับพี่เมื่อหลายวันก่อนไงคะ”

ฉันจำได้และว่าเธอคือคนที่ตอบคำถามที่ฉันถามไปในไลน์ ตอบไม่ตัวอย่างนั้นก็ไม่ต้องตอบดีกว่านะ

“อ้อ คนที่ตอบคำถามของพี่ในไลน์ใช่มั๊ย”

“ใช่ค่ะ หนูขอโทษอีกครั้งนะคะที่ตอบพี่ไม่ดี หนูไม่ได้ตั้งใจจะกวนพี่นะคะ” น้ำตาลว่าพลางก้มหน้าขอโทษ

“พี่ไม่คิดอย่างนั้นเลย กลับดีใจเสียอีกที่มีคนมาตอบ”

เช้าวันพุธที่แสนน่าเบื่อมหาวิทยาลัยไม่มีการสอนอะไรแต่ภายในใจของฉันนั้นเศร้าครวกับท้อง ฟ้าที่กำลังฝนตก ใกล้เคียงเวลาขึ้นมาเรื่อยๆ ฉันรู้สึกกลัว เครียด และโกรธกับเวลา ทำไมมันถึงเร็วได้ขนาดนี้ ฉันพูดซ้ำไปซ้ำมากับตัวเอง ฉันหันไปมองคนรัก “แพร์” ด้วยความรัก ด้วยนิสัยฉันที่ใจร้อนและโมโหง่าย ทำให้ผู้คนไม่ค่อยเข้าหาฉันมากนัก จึงทำให้เวลาส่วนมากฉันต้องอยู่กับโลกของตัวเอง มีหลายครั้งมากที่ ผู้คนเข้ามาหาฉัน แต่ฉันก็ทำให้ผู้คนหนีออกไป เพราะอารมณ์ร้อนของฉัน ถ้าเป็นไปได้ฉันอยากทำลาย ทุกสิ่งทุกอย่างบนโลกและใช้ชีวิตอยู่กับแพร์สองคน แต่มันคงเป็นไปไม่ได้ แพร์เป็นคนที่ดีมาก เป็นคนเดียวที่ฉันเชื่อได้บนโลกนี้ เนื่องจากฉันเกิดมาจากความผิดพลาดของหนุ่มสาวที่ไม่รู้เท่าถึงการณ์ ฉันจึงไม่เคยรู้สึกสำคัญต่อใครเลย ตอนเป็นเด็กพ่อของฉันมักจะมองฉันเหมือนความผิดพลาดพ่อกของฉัน จึงให้ความสำคัญกับฉันน้อยกว่าคนอื่นในครอบครัว ส่วนแม่ของฉันก็ไม่ค่อยได้สนใจฉันเท่าไร อาจจะเป็นเพราะว่าไม่ได้รับความรักความอบอุ่นจากพ่อและครอบครัวมากที่ควรจึงไม่ได้ให้เวลากับฉัน มาก ฉันจึงเป็นคนที่ไม่ได้พูดคุยกับพวกเขามากนัก จนบางที่คิดว่าไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวนี้ ด้วยซ้ำ

จนกระทั่ง 5 ปีก่อนโลกสี่เทาก็เพิ่มมีสี่สันขึ้น ฉันได้พบ “แพร์” โดยความที่แม่ต้องย้ายจังหวัดมาทำงานในต่างจังหวัด ฉันจึงต้องย้ายตามมาด้วย ทำให้ฉันไม่มีเพื่อนคุยในโรงเรียนเลย แต่มีเพียงคนเดียวที่เดินมาคุยกับฉัน นั่นคือ “แพร์”

โดยความที่แพร์มีอะไรที่เหมือนฉันมาก ไม่ว่าจะเป็นครอบครัว หรือ นิสัย ทำให้เราสอง

คนนั้นสนิทสนมกันได้เร็วมาก เรามักจะใช้เวลาด้วยกันบ่อยมาก ไม่ว่าจะพักทานอาหาร หรือเดินกลับบ้าน จนบางทีคุณครูที่โรงเรียนพูดกับเราว่า ตัวติดกันเป็นปลาทองโถงจนเวลาผ่านไปคำว่าคุณเคยก็ เปลี่ยนเป็นคุณใจ แพร่เป็นคนเดียวที่ทำให้โลกที่แยของฉันนั้นมีเสียงหัวเราะและความรู้สึกของความรัก ที่ฉันไม่เคยได้รับจากใครมาก่อน แพร่ไม่เคยปล่อยให้ฉันพบเจอกับสิ่งเหล่านั้นเขาทำให้โลกมันดูน่าอยู่ ขึ้นและเขาพร้อมจะเดินไปกับเราและไม่เคยปฏิเสธความรักหรือความเป็นห่วงที่ฉันจะให้

“รถมาแล้วขึ้นรถกันเถอะ ” แพร่ลากกระเป๋าเดินทางใบใหญ่ให้พนักงานเก็บสัมภาระ แล้วจูงมือฉันเดินขึ้นรถโดยสถานขอนแก่น - กรุงเทพฯ

ขณะที่รถที่แสนร้อนอบอ้าวและวิ่งไปตามถนนคอนกรีตขรุขระ ฉันได้แต่นั่งอารมณ์เสี้อยู่บนรถและคิดว่าเมื่อไหร่จะถึงชะที่ ทำไมฉันถึงจะต้องแยกกับแพร ทำไมโลกนี้ถึงช่างโหดร้าย ถึงแม้จะมีผู้คนมากมายรอบข้างฉัน แต่ฉันรู้สึกเหมือนโลกนี้มีเพียงแค่นั้นคนเดียว หน้าของฉันนั้นชาตื้น และ ไร้ความรู้สึก

ในยามเช้าตรู่ของวันหยุดหสบดี

“อีก10นาที รถจะออกแล้วนะคะ ขอให้หน่อยๆ ทุกคนมารวมกันที่หน้าโรงแรมคะ” ฉันได้ยินเสียงเรียกและเดินไปด้วยความหงุดหงิดที่มีอยู่ในใจ ในตอนนั้น ฉันโทษทุกสิ่งทุกอย่างที่ทำให้เกิดการจลาจลระหว่างฉันกับแพร ณ วินาทีที่สายตาของฉันได้คลาดกับเขา ฉันสัมผัสได้ถึงความสุข ความวิตกกังวล ความท้อ ทุกสิ่งทุกอย่างถาถมเข้ามาในใจฉันเปรียบเสมือนก้อนหินที่หนักเกินไปกับถุงพลาสติกที่ไม่สามารถจะแบกรับไว้ได้ หัวใจที่เคยสัมผัสได้ถึงความรัก ความอบอุ่นบัดนี้ได้กลับสัมผัสได้ถึงความว่างเปล่า และความทรมาน เหมือนกับตัวฉันได้ปิดตายตัวเองไปจากคนอื่นเป็นที่เรียบร้อยแล้ว

“ส่งกระเป๋าเดินทางมาให้พี่ แล้วเดินขึ้นรถได้เลยคะ”

ฉันเดินขึ้นรถแล้วนั่งบนแถวหน้าสุดเพียงลำพัง ฉันทำได้เพียงแค่นั่งบนรถคันนี้แล้วปลีกตัวออกจากคนอื่น ฉันได้มองทุกคนเปรียบเสมือนสัตว์ประหลาด ฉันไม่พูดกับใคร ไม่แม้แต่จะมองด้วยซ้ำ ฉันได้แต่นั่งเงิบและรอให้เวลาผ่านไปแบบช้าๆ ในช่วงเวลานี้อารมณ์ของฉันนั้นไม่สม่ำเสมอ ยิ่งที่ฉันเป็นคนนิสัยขี้โมโห ยิ่งทำให้อารมณ์ของฉันนั้นเปลี่ยนแปลงได้ง่าย

“ ทุกคนอายุเท่าไรกันบ้าง ”

“ พวกเธอตื่นกันกี่โมง เมื่อเข้าฉันตื่นตั้งตีสี่ ”

เสียงของผู้คนที่อยู่ในรถคันนี้ทำให้ฉันอารมณ์เสีย ฉันแค่ต้องการความสงบ ฉันแค่ต้องการแฟร์นอกจากสิ่งอื่น ฉันไม่ได้ต้องการยินเสียงของคนอื่นนอกจากแฟร์ ช่วงเวลานั้นเป็นช่วงเวลาที่ยาวนานทำอะไรไม่ได้ นอกจากรอให้เวลาผ่านไป และอดทนฟังคำสนทนาของผู้คน เวลาได้ผ่านไปอย่างช้าๆ

“ตอนนี้เราถึงรีสอร์ทแล้วนะคะ”

ฉันตื่นขึ้นมามารถที่อบอุ่น และก็ได้ยินเสียงประกาศนี้ ฉันเดินลงมาจากรถ รีสอร์ทที่มาอยู่ก็ดูไม่น่าพักเอาซะเลย ทำไมฉันต้องมาทำอะไรแบบนี้ด้วย

“พี่พิมพ์ใช้ไหมคะคะ”

สักพักก็มีเด็กคนหนึ่งมาทักฉัน เธอคือคนที่ตอบคำถามที่ฉันถามไปในไลน์แบบแหยๆ และยังมีมาขอโทษขอโพยฉันอีก ดูแล้วก็ไม่มีความจริงใจอะไรเลยตอนขอโทษ

“มาถึงค่าย หนูไม่มีเพื่อนสักคนเลยคะ เพิ่งได้คุยกับพี่เป็นคนแรก”

และยังจะมาชวนฉันทำกิจกรรมในรีสอร์ทด้วยกันอีก แต่อย่างน้อยก็ดีเพราะตอนนี้แฟร์ไม่ได้อยู่ที่นี้กับฉัน ฉันต้องอยู่คนเดียวไม่ได้แน่ถ้าไม่มีแฟร์เพราะปกติแฟร์ก็ทำอะไรให้ฉันอยู่เสมอ อย่างน้อยมีเด็กนำตาลคนนี้ก็คงช่วยอะไรฉันได้บ้าง

“พี่ก็เพิ่งได้คุยกับน้องคนแรกเหมือนกัน นึกว่าต้องเหงาตลอดการเข้าค่ายเสียแล้ว”

ฉันก็พูดไปอย่างนั้นและ ความรู้สึกเหงามันจะเกิดขึ้นมาได้ยังไงกัน...

“ไม่หรอกคะ เราไปด้วยกันนะคะ”

สิ้นประโยคนั้นของนำตาล ฉันก็ยิ่งคิดถึงแฟร์ กันบั้งของหัวใจฉันซึ่งฉันเป็นคนปิดตายมันเอาไว้ และอนุญาตให้แฟร์เท่านั้นเป็นคนสว่างรู้ ฉันก็แค่อยากให้แฟร์มาอยู่ด้วยกับฉันแค่นั้น

คำว่า ‘เรา’ ที่นำตาลกล่าว จะไม่มีใครแทนที่แฟร์ได้ทั้งนั้นแหละ ฉันก็แค่ต้องรอให้ค่ายนี้จบลงเพื่อจะไปหา

“พี่พิมพ์ เข้าที่พักกันเถอะคะ” ฉันตื่นจากห้วงความคิดและเดินตามเสียงเล็กๆ นี้ไปด้วยความรู้สึกเบื่อหน่าย